

– Igazán megemlíthetted volna, hogy a kommunikációs tanácsadó egy kutya!
– jegyezte meg rosszallóan Nyivor.

– Mégis mire számítottál?

– röhintett Mufronc.

– Hölgynek nevezted. Ki a toklász tudta, hogy szukát értesz alatta!

– Végül is azzal bíztalak

meg, hogy kutyákkal tárgyalj, nem tudom, min viszketsz annyira.

– Hát talán épp ezen – duzzogta bajusza alatt félhangosan Nyivor.

Egy kicsit azért túljátszotta. A körülményekhez képest nem volt vészes a helyzet.

Különben csak azért nem fogott gyanút, mert a szóban forgó hölgy irodája, bár a külvárosban, de még Felisztrádián belül volt található. A távmiákból felcsendülő mély hang alapján Nyivor arra tippelt, korosodó nőtényi lehet, aki a kandúrok inzultálásait megelégetve elkötötte a petevezetékét. A nevére oda sem figyelt. Túl akart lenni az egészen.

Még akkor sem fogott gyanút, amikor az iroda várójába lépve orrfacsaró kutyabűz csapta meg az orrát. A falon egymást nyalogató, egymáshoz bújó kutyák és macskák gyomorforgató képei. Megtermett patkányféleséget pillantott meg, csak aztán kapcsolt, hogy egy csivava. Ettől legalább nem kellett tartania: feleakkora volt, mint ő. Némaságba burkolózva ücsörögtek, Nyivor magán érezte a kutya irritálóan bámész tekintetét. Az irodából élénk miákolás és kaffogás foszlányai szűrődtek ki.

– Maga is? – szólalt meg a dög.

– Mit én is? – kérdezett vissza bosszúsán Nyivor.

– Fajváltás? – Nyivor megütözve meredt rá. – Nem egyszerű – fűzte hozzá a csivava mélyet sóhajtva, mégis, mint aki titkon kéjeleg a helyzetben, émelyítő cinkossággal. Nyivor tüntetően az ablak felé fordította a fejét, úgy döntve, akármit is mond, a továbbiakban nem vesz tudomást róla.

Kis idő múltán egy spániel és egy skót lógófülű macska lépett ki az ajtón. Elégedettnek látszottak. A csivava sokáig időzött bent, Nyivor unatkozva lapozgatta a váróban a vendégek számára elhelyezett *Gombolyag és gumicsont* magazint.

– Kitartás, öregem – vigyorgott rá a csivava, mikor végre kikeveredett az irodából.

Odabent párnázott kosarak, középen ízlésesen elrendezett, csipegetni való szárított hal és csirkefarhát.

És egy fekete kutya. Nyivor önkéntelenül hátrahőkölt.

– Hauf Puppina – nyújtotta mancsát mosolyogva a kutya. Talppárnái érdekese-

Szendi Nóra 77

KUTYAÍZ

voltak. Nyivort kirázta a hideg a szemfogai látványától. – Szólítson Puppának, elvégre barátok vagyunk.

Barátok. Csak most kezdte felfogni, mi a rühbe keveredett. Feszengett, nem működött a jól bejáratott hűvös távolságtartás.

78 – A Dorombónusztól, igaz? – kérdezte barátságosan a kutya. – Ne agódjon, a zavara érthető. Hiszen épp ezért van itt.

Nyivor ügyefogyottan pislogott rá. A kutya szokatlanul világos, szinte macskamód sárgás szemei fölött egy-egy zsemleszín pötty. Legalább jól láthatóak a pupillái. Ez valamelyest megnyugtatta Nyivort, különben mindvégig valami furcsa kábulatot érzett, mint aki nem egészen ura cselekedeteinek. Bizonyára ettől a megszokhatatlan kutyaszagtól.

Afféle etológiai gyorstalpaló volt, sorra vették mindazon viselkedési formákat és reakciókat a farkcsóválástól a pofán nyalintásig, amelyek félreértésekhez vezethetnek a két faj tagjai közt. Puppá nem is lehetett volna profibb és nyájasabb, Nyivor farkán mégis felborzolódott a szőr csaholó kacagásától, az a tanács pedig, hogy ne tegyen váratlan, menekülésre emlékeztető mozdulatokat, kevésbé javított a helyzeten: ha józan eszével tudta is, hogy nem fogja baj érni, képtelen volt kikapcsolni ösztönös félelmét, hogy a kutya bármikor grabancon ragadhatja.

– Azt javaslom, térjen vissza az első tapasztalatai után – tanácsolta búcsúzaskor Puppá –, elméletben minden sokkal egyszerűbbnek tűnik. Akkor is jöjjön bátran, ha csupán a helyzet okozta feszültségeit szeretné megosztani velem.

– Szóval jöjjen vissza egy feszült helyzetbe feszültségvezetni – nyeherészett Nyivor kényszeredett lazasággal.

– Ugyan, maga szereti a kihívásokat – villantotta rá Puppá borostyánszín tekintetét biztatóan. – Csak el kell szakadnia a berögzőtségeitől.

Nem, a helyzet tényleg nem volt olyan vészes. Csak kényelmesebb lett volna, ha egyáltalán nincs semmiféle helyzet.

– Szóval? – érdeklődött Mufronc. – Készen állsz a holnapra?

– Mi mást tehetnék? – morogta belenyugvón Nyivor, és szájába tömte az ebédjéből maradt cickányfarkkrokkettet.

Néhány hét alatt sokat változott az élet. A Dorombónusz bevásárolta magát egy Sirius-termék gyártási jogába, Nyivor pedig már a következőéről tárgyalt. A velőrágógumi kirobbanó sikert aratott, pillanatok alatt szétkapkodták a zsigermarketekből: a marcangolás illúzióját keltette fogyasztójában, így kiváló feszültségoldónak bizonyult. Maguk a dolgozók is rákaptak, ami a koncentrációs képességeiket is javította: ahelyett, hogy félóránként kilógtak volna a céges gombolyagokat pofozgatni, vagy jobbhíján a saját farkukkal szórakoztak volna, hosszú órákat bírtak ki munkájuk mellett elszánt csócsálással.

A kommunikációs döccenések és ambivalens érzései dacára Nyivornak tapasztalnia kellett, hogy a kutyák a lehető legkooperatívabb tárgyalópartnerek, egyszerűen, mert élnek-halnak a munkáért. Soha egyetlen dolgozót sem látott szunyókálni vagy munkának álcázott pótcselekvést végezni, és akkor sem bosszankodtak, ha főnökük elmélyült tevékenység közben bízta meg őket valamilyen sürgős elintéznivalóval: csillogó szemmel, lobogó nyelvvel vetették magukat új feladatuk után.

Nyivort valósággal ünnepelték a cégnél. Mufronc, amint ígérte, megemelte a fizetését, sőt további juttatásokat helyezett kilátásba. Nyivor az első sikeres hét végén feltankolta magát egy üveg méregdrága, pézsmapockok mellékveséjéből kivont adrenalovkával, felmiákolta a dílerét egy jókora csokor macskagyökérért, aztán rendelt magának két egzotikus rövidszőrű nőtényt, és egész éjjel felváltva kupakolta őket.

Sokáig rágódott, hogy visszatérjen-e Puppához, hiszen minden a terv szerint haladt, elboldogult a tanácsai nélkül is. Valami mégsem hagyta nyugodni. A lehető legkésőbbi időpontra jelentkezett be, hogy utána már ne következzen senki.

– Kissé megviseltnek tűnik – pillantott rá Puppa. – Történt valami baj?

– Ó, nem, nem – rázta a fejét szórakozottan Nyivor. – Ellenkezőleg, minden a legnagyobb rendben.

– Ezt örömmel hallom – mosolygott Puppa. – Mik a tapasztalatai?

Nyivor kezdetben összeszedetlen volt, kereste a szavakat. Furcsa volt ennyi pozitív jelzöt használni: nem csak a kutyák, tulajdonképpen bármi kapcsán. Aztán belemelegedett, a meséléstől valahogy fokozatosan fel is vidult: egy kicsit dicsekedett és sokat dicsért. Rég beszélt ennyit egyvégtében és ilyen élvezettel.

Aztán hirtelen kifogyott, szünetet tartott, köhintett. Elszégyellte magát – maga számára is váratlan – lelkesedéséért. Csend lett. Puppa kérdően vonta fel egyik zsemleszín szemöldökét.

– A teljesítménye átlagon felüli – állapította meg végül. – Remekül szót ért a fajtársaimmal, és úgy vettem ki, tanácsot sem szeretne kérni tőlem. Miért jött vissza mégis?

– Nem is tudom... – mormolta maga elé Nyivor. – Talán túlságosan is... talán túlságosan is jól szót értek velük. Nem gondolja, hogy ez abnormális? – vetett kutakodó pillantást Puppára.

– Mit ért ez alatt? – kérdezett vissza Puppa, ami bosszantotta Nyivort. Mintha sarokba szorítanák.

– Szerintem nagyon jól tudja, mit értek alatta! – csattant fel kissé túl élesen.

– Naponta fordulnak meg magánál efféle aberráltak!

– Zavarja, hogy jól érzi magát a kutyákkal?

Nyivor egy pillanatra lehunyta a szemét. Valami becsmélőt akart mondani, ám egészen más jutott eszébe.

– Valamelyik nap hazafelé tartva Kanisztrádiából megálltam a Leffenty parknál. Egy csapat kutya kergetett egy műnyulat. Csak álltam, és néztem, 80 nem is tudom, mennyi ideig... aztán azon kaptam magam, hogy irigylen őket. Idáig süllyedtem. Egyszerűen szájalmas.

– Mi ebben a szájalmas?

– Tudja, mi a szájalmas? – tört ki Nyivor. – Hogy egész nap felfuvalkodott dögökkel bájoljok, este pedig elmegyek a Prémbe egy halom hasonlóan felfuvalkodott döggel jópofáskodni, akiknek kizárólag úgy bírom elviselni a társaságát, ha annyi vérkoktélt küldök magamba, hogy másnap a kosaramból is alig vagyok képes kikecmeregni! Aztán kezdődik az egész előlről! Minden tetves nap ugyanaz! – Nyivor szinte már ordítva nyávogott. – Mennyire rühellem ezt az egész tetves bagázst!

Valami a mancsához ért. Összerezcent. Puppa mancsa volt az.

– Nyivor. – A kutya hangja megnyugtatóbban csengett, mint bármilyen dorombolás, amit valaha hallott. – Nincs kedve meginni valamit? – Elmosolyodott. – Úgyis vége a munkaidőmnek. Van itt a közelben egy hangulatos tejbár.

– Ez most komoly? – hahotázott Nyivor. – Klasszikus nyervogásra? És ezt te tényleg élvezed?

– Felinofil vagyok, mit csináljak – nevetett vele Puppa.

– Olyan, mintha azért fizetnék, hogy mások bagzását hallgassam! – kontrázott rá Nyivor. – Nem azért vagyunk kultúrlények, hogy mindenki a maga vacskán kornyikáljon?

Elemében érezte magát, mint aki betolt két adrenalovkát, még a bajusza is tótágast állt, pedig végig tejet lefetyeltek.

– Nem tudom, figyelj, nagyon úgy fest, hogy én is vonzódok a fajtátokhoz, de el nem tudnám képzelni, hogy eljárjak ezekre a holdra vonító szarjaitokra – folytatta még mindig röhögve. – Mi következne utána, érted, mókuskerekettek hörcsögökkel az elfogadás jegyében? – Észbe kapott, a szájára ütött a mancsával. – Ne haragudj, hülyeségeket beszélek. Egy cinikus fasz vagyok. – Semmi gond – vigyorgott rá Puppa. Már egyáltalán nem tűntek ijesztőnek a fogai. – Én bírlak.

Furcsa: állhatatosan függesztette a tekintetét Nyivorra, akinek kényelmetlenül kellett volna éreznie magát, mégis inkább dorombolhatná támadt. – Nincs kedved eljönni velem következő teliholdkor? – kérdezte Puppa. – Végül is közösségi élményekre vágysz, nem?

– Na ne, és akkor mit csináljak, kurrogjak a holdra? – fintorgott Nyivor.

– Nem kötelező. Semmi sem kötelező. Csak gyere el. Ha egyszer megtapasztalod, soha többé nem akarsz lemondani róla.

- Vagy mi van, ha valakinek nem tetszik a pofám, és megcibál?
- Az nem fordulhat elő, amíg velem vagy – nézett mélyen a szemébe Puppa. A felszolgáló, egy teknőctarka macska sasszézott melléjük, gyanakvó-riadt tekintetét egy pillanatra sem véve le Puppáról.
- Műszakváltás – hebegte ügyefogyottan. – Kihoztam a számlát, de 81 maradjanak csak...
- Nagyszerű! – Puppa mosolyától a szerencsétlen minden szál szőre égnek meredt. Nyivor az egész helyzetből roppant magabiztosnak érezte magát. – Amúgy is menni készültünk! – Mielőtt Nyivor észbe kaphatott volna, fizetett a dúlt ábrázatú felszolgálónak.
- Nyivor kissé lehervadt.
- Máris mennél?
- Puppa körbesandított, és lehalkította a hangját: – Eléggé lefagytak tőlem, jobb, ha megyünk. Mit szólnál, ha hazakísérnélek?
- Nem fordítva szokás? – kérdezte önkéntelenül Nyivor, amitől egészen zavarba jött. Hogyhogy szokás? Végére is ők elsősorban nem egy hím és egy nőstény, hanem egy macska és egy kutya. Minden csak ezután következik. – Úgy értem...
- Értem, hogy érted. – Ismét az a megnyugtató mosoly. – De egy macska ne csámborogjon egyedül Kanisztrádiában, pláne este. Azért vannak szélsőséges figurák.
- Ballagtak egymás mellett, pontosabban Puppa ballagott, Nyivor pedig szaporázta: míg a kutya egyet lépett, addig ő kettőt. Puppa nem akarta lerázni, valahogy mégis elszontyolodott. Arra gondolt, hogy holnap reggel kezdődik minden előlről. Arra gondolt, hogy annyira nem is vicces, amit a mókuskerekezésről mondott. Arra gondolt, hogy mihelyt elválnak, megbontja azt a hétvégére elspájzolt tobozmirigylikőrt, és ha az sem segít, leugrik a közeli kis lélekvesztőbe, és ájulásig vedeli magát, vagy mindenestre addig, hogy felszedhessen egy a sok elléstől és szoptatástól lógó csöcsű, ócska kis kurvát.
- Szótlan vagy – jegyezte meg Puppa. – Bánt valami? Azt hittem, felvidultál egy kicsit.
- Persze, felvidultam egy kicsit – legyintett Nyivor a farkával. – De ez alapvetően nem változtat semmin.
- Puppa megállt.
- Szerinted semmi sem változott? – Közelebb lépett Nyivorhoz. Majdnem összeért az orruk.
- Nyivor a vállát vonogatta. Nem nézett a kutya szemébe.
- Akkor majd teszünk róla, hogy változzon – mondta Puppa szinte súgva. Nyivor egyszerre valami puhát, forrót és nyálasat érzett a pofáján, a szájában, mindenütt. Elernyedte. Nem működtek a reflexei. Vagy nem akartak. Mert

bizonyos reflexei viszont nagyon is működtek. Még átvillant az agyán, hogy ez a vég: a kutyaiíz finom. A kutyaszag finom. Ez itt egy kutya, és mégis finom. Aztán már nem gondolt semmire.

82 Minden olyan magától értetődő volt. Az illat. Az erős szálú bunda, melybe az orra fúródott. A meleg, egyenletesen szuszogó test, amelyen hevert. Nyivor félálomban dorombolt. Csak leheletnyit moccanította a fejét, fel ne ébredjen a magától értetődő másik, ám ekkor éles fájdalom hasított a homlokába.

Kábán kinyitotta a szemét. Először nem is értette, hol van: annyi volt csak bizonyos, hogy nem az alvókosarában. Megrázta a fejét, mire finom mozgás támadt alatta. Visszatekerés az első, félöntudatlan gondolatig, ami nem is gondolat volt, csak érzet, szenderegés közbeni bizonyosság, amely most úgy illant el, mint az álom és ébredlét határán ésszerűnek tűnő képtelenségek. Puppa. – A kibagzott életbe – szisszent fel önkéntelenül Nyivor. – Elaludtunk. Elkéstem. – Valójában fogalma sem volt, mennyi lehet az idő.

Puppa készséges volt. Állandóan mosolygott, visszalopva a reggelbe egy keveset a magától értetődésből. Azt mondta, ő jól van, a reggelit is hajlandó kihagyni, de Nyivor idegesen prüszkölt. Kapkodva mosakodott. Sajgott a feje. Soha többé nem akart kimozdulni otthonról, soha többé nem akart elválni a kutyától, de tulajdonképpen lehet, hogy épp az ellenkezőjét akarta, kiteszékelni, bezárkózni, és bedönteni további pár üveg adrenalovkát. Macskajajra kutyaharapást szőrivel.

Legszívesebben Mufronc elé rókázott volna egy természetes szörgalacsint, amikor a főnöke hamiskás bennfentességgel kacsingatni kezdett rá, hogy látja ám az ábrázatán, nagy kufirc lehetett az éjjel, na, ne tegye az agyát, kit szedett össze, legalább valami pedigrés cuncus?

– Egy ragdoll volt – kaffantotta oda kelletlenül, csak hogy lezárják végre a témát.

– Azok milyen pózokra képesek, apám – füttyentett elismerően Mufronc –, olyan hajlékonyak, hogy csomót tudnának kötni magukra. Egyszer két ilyen rongycirmivel...

Nyivor faképnél hagyta.

Az éjjel párosodni próbált egy kutyával. Rontott a helyzeten, ha ez egyáltalán lehetséges volt, hogy továbbra is vágyott rá.

Rendben, miután felmentek hozzá, Nyivor nem állhatta meg, bontott egy adrenalovkát: valahogy kezelni kellett a (máskülönben természetesen teljesen magától értetődő) helyzetet. Puppa hígítva kérte, különben is, úgy tűnt, inkább csak szolidaritásból iszik, úgyhogy Nyivor meg vele szolidaritott, százszázalékos, rostos veréb-rigó-lével keverték az italt. Nyivor persze, testmértük különbségéből adódóan, így is csakhamar fejreállt.

Mámorosan beszélgettek. Nyalták-falták egymást. Nyivor soha, még megközelítőleg sem érzett hasonlót. Kutyanyalban úszott. Élvezte. Az éjszaka egy pontján megkísérelt rámászni Puppára. A kutya csitította, hogy ez még túl korai. Túl korai! Mintha egyáltalán lehetséges volna. Nyivor keserűen mulatott.

83

Abban maradtak, hogy még az este találkoznak. Nyivor megkönnyebbült, amikor Pupa bölcsen jelezte, inkább otthon alszik. Attól viszont feszengett, hogy Pupa a nyílt utcán nyalogatja a képét. Parkban andalogtak, Nyivort a bokrok takarása nyugtatta meg. Hazaérve belefetyelt egy üveg adrenalovkát. A kutyával álmodott, aki álmában macskaméretű volt, és macskahangon nyivákkolt, amikor beléhatolt.

Aztán ez ment. Ez ment már hetek óta. Pupa mindenféle dolgokat akart. Felmenni hozzá, azt bezzeg nem. Majd akkor, ha Nyivor biztos lesz a dolgában. Ijesztő volt az akarása, a kedves, mosolygós, tántoríthatatlan léte. Ez a szelíd erőszak. Ezek az ellentmondást nem tűrő nyelvcsapások és orral bökődések a legváratlanabb pillanatokban és helyszíneken. Nyivor rettegett a lebukástól, szüntelen a fejét kapkodta. Konstans módon kutyaszagot árasztott. Égnek állt a hátán a szőr, amikor a kollégái azzal kezdték ugratni, hogy biztos összeszedett valami titkárnőcskét a Siriusban.

– Holnap telihold – szólalt meg Pupa. Sárga szeme gyönyörűen fénylett.

– Aha – mondta kényszeredetten Nyivor. Egy fa tövében hűsöltek. Alkonyodott. Távolabbról fiatal, kergetőző kutyák önfeledt csaholása hallatszott.

– Nem jössz velem?

Nyivor fészkelődött. Nyalintott egy párat a mellső mancsán, aztán sietve abbahagyta, kapcsolva, hogy Pupa pontosan tudja, hogy viselkednek a zavart macskák.

– Már megígértem egy haveromnak, hogy megiszunk valamit – felelte végül, kerülve Pupa tekintetét.

– És ha őt is elhívnád? – kérdezte Pupa, mint akinek fel sem tűnt, hogy épp megvezetik, holott nyilvánvalóan feltűnt. Ez irritálta Nyivort.

– Nem! – vágta rá idegesen, szinte felcsattanva. – Retteg a kutyáktól – mérsekelte kissé nyervogását. Űzött vadnak érezte magát, ezen a héten alig aludt valamit, különösen, mióta Pupa, ha épp korábban végzett Nyivornál, felbukkant a munkahelyétől nem messze, mondván, aggodalomra semmi ok, kerüli a feltűnést, de annyira várja a találkozásukat, hogy nem bír magával, leküzdhetetlen késztetést érez elé jönni.

Kerüli a feltűnést. Mégis hogy kerüli a feltűnést egy jókora, fekete kutya Felisztrádia kellős közepén? Ez így nem mehet tovább.

– Miért ne mehetne? – kérdezte szelíden Puppa. Ezek szerint hangosan gondolkodott. Szorongó, büntudatos pillantást vetett a kutyára, mint akit tetten értek. – Addig bujkálunk, amíg úgy nem érzed, hogy már nincs rá szükség.

Nyivor lecsüggesztett fejfel hallgatott.

84 – Gyere el holnap a vonításra. Hidd el, sokat fog segíteni.

Nyivor megrázta a fejét.

– Majd talán legközelebb. Még emésztenem kell. Sok mindent.

Mint mostanában mindig, aznap éjjel is leitta magát. Az üveg felénél már egészen rózsásan látta a helyzetet: mire végzett vele, rendszerint azzal az elszánt gondolattal tántorgott alvókosarához, hogy holnaptól, lesz ami lesz, vállalja, hogy egy kutya a nője.

– Röhögtök, tetvesek? – motyogta maga elé. – Majd bekussoltok, ha meglátjátok a csajom fogait.

Szegény Puppa. Megfogadta, hogy holnap meglepi, és vele tart a vonításra. Mi lenne, ha nem aprózná el a dolgot, és egyszerűen felmondana ezen a gyűlöletes helyen?

Aztán egy pillanatig világosan látott mindent. Tudta, hogy nem megy el a vonításra. Tudta, hogy nem fog felmondani. Tudta, hogy a holnap épp nem alkalmas efféle dolgokra. A holnap nem. És a holnapután sem. És talán még az azután következő nap sem. Mégis valami áldott nyugalom szállta meg. Mert azt is tudta, egyszerre olyan magától értetődő lett, mint az az első reggel, mielőtt jártni kezdte volna az agyát, hogy lesz egy ilyen nap. Hogy valahol, az idő folyásán kívül, mint vízből kinyúló szikla, már létezik is. Ezzel a bizonyossággal aludt el.

